

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd:

- dopuścił się błędu co do określenia na pierwszym etapie analizy selektywności systemu stanowiącego punkt odniesienia;
- dopuścił się błędu co do określenia celu, z punktu widzenia którego należy na drugim etapie analizy selektywności ocenić różnego rodzaju sytuacje faktyczne i prawne;
- co za tym idzie, Sąd dopuścił się również błędu co do rozkładu ciężaru dowodu i zastosowania zasady proporcjonalności;
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu w przeprowadzanej analizie rzekomego braku dowodu istnienia związku przyczynowego pomiędzy niemożnością transgranicznego łączenia się przedsiębiorstw a nabywaniem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach oraz
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu odrzucając tezę o możliwości rozgraniczenia środka w zależności od określonego w procentach stopnia sprawowania kontroli.

Poza tym, że jego rozumowanie było nieprawidłowe pod względem prawnym, Sąd w wielu kwestiach zastąpił rozumowanie przyjęte w decyzji swym własnym, odmiennym rozumowaniem, dopuszczając się w ten sposób kolejnych naruszeń prawa.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 listopada 2018 r. *World Duty Free Group/Komisja* (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-227/10, Banco Santander, S.A./Komisja Europejska, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Banco Santander, S.A.

(Sprawa C-52/19 P)

(2019/C 112/37)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Banco Santander, SA (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 listopada 2018 r.;
- Uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności i ostateczne stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 15 listopada 2018 r. Sąd wydał będący przedmiotem niniejszego odwołania wyrok T-227/10 *Banco Santander/Komisja* ⁽¹⁾. W wyroku tym Sąd oddalił wniesioną przez Banco Santander skargę przeciwko wydanej przez Komisję Europejską decyzji z dnia 28 października 2009 r. ⁽²⁾ dotyczącej uregulowanej w art. 12 ust. 5 hiszpańskiej ustawy o podatku od osób prawnych „finansowej wartości firmy”.

Wnosząca odwołanie opiera je na jednym zarzucie, dotyczącym naruszeń prawa, jakich miał się dopuścić w zaskarżonym wyroku Sąd dokonując wykładni art. 107 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie dotyczącym pojęcia „selektywności”.

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd:

- dopuścił się błędu co do określenia na pierwszym etapie analizy selektywności systemu stanowiącego punkt odniesienia;
- dopuścił się błędu co do określenia celu, z punktu widzenia którego należy na drugim etapie analizy selektywności ocenić różnego rodzaju sytuacje faktyczne i prawne;
- co za tym idzie, Sąd dopuścił się również błędu co do rozkładu ciężaru dowodu i zastosowania zasady proporcjonalności;
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu w przeprowadzanej analizie rzekomego braku dowodu istnienia związku przyczynowego pomiędzy niemożnością transgranicznego łączenia się przedsiębiorstw a nabywaniem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach oraz
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu odrzucając tezę o możliwości rozgraniczenia środka w zależności od określonego w procentach stopnia sprawowania kontroli.

Poza tym, że jego rozumowanie było nieprawidłowe pod względem prawnym, Sąd w wielu kwestiach zastąpił rozumowanie przyjęte w decyzji swym własnym, odmiennym rozumowaniem, dopuszczając się w ten sposób kolejnych naruszeń prawa.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 listopada 2018 r. Banco Santander/Komisja (T-227/10, niepublikowany, EU:T:2018:785).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-399/11 RENV, Banco Santander i Santusa/Komisja, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Banco Santander, S.A. i Santusa Holding, S.L.

(Sprawa C-53/19 P)

(2019/C 112/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Banco Santander, S.A. i Santusa Holding, S.L. (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Interwienienci popierający żądania skarżącej w pierwszej instancji: Królestwo Hiszpanii, Republika Federalna Niemiec i Irlandia

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 listopada 2018 r.;
- Uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności i ostateczne stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.